

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/26/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200068
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200068.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa: P. J., narodeného XX. T. XXXX, štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky (ďalej len „Afganistan“), podľa vlastného udania v krajine pôvodu naposledy bytom B., aktuálne s miestom pobytu N., zastúpeného pani Mgr. Jarmilou Várgovou, advokátkou so sídlom pracoviska Brečtanová 21, Bratislava proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-40-23/PO-Ž-2013 zo dňa 9. decembra 2013, ktorým navrhovateľovi nebola predĺžená poskytnutá doplnková ochrana, o odvolaní navrhovateľa podaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Saz/1/2014-33 zo dňa 16. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Saz/1/2014-33 zo dňa 16. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-40-23/PO-Ž-2013 zo dňa 9. decembra 2013, ktorým odporca podľa § 13a, §20 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutie (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi nepredĺžil poskytnutú doplnkovú ochranu.

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že odporca konajúci vo veci dostatočným a zákonne konformným spôsobom zistil stav veci - aj v intenciách rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 28. augusta 2013. Predpoklady poskytnutia doplnkovej ochrany sú vo vzťahu k pojmu „vážne bezprávie“ definované vo vyššie citovanom § 2 písm. f/ zákona o azyle. Preto zistenie skutkového stavu veci sa musí viazať na jeho zistenie jednak vyhľadáním objektívnych správ o krajine pôvodu, ktoré sa viažu k jednotlivým predpokladom (poskytnutia doplnkovej ochrany) a tiež podľa okolností prípadu na konkrétnosti, viažuce sa k osobe žiadateľa (navrhovateľa). Vo vzťahu k žiadateľovi sa teda vychádza aj z obsahu jeho prednesov. Ako to vyplýva z obsahu vykonaných pohovorov, navrhovateľ opakovane

uvádzal, že nebol v Afganistane trestne stíhaný, že mu nebol uložený žiaden trest a teda ani trest smrti. Navrhovateľ tiež uvádzal, že jeho jediným konfliktom (v minulosti - v roku 2005) bolo to, že ho mali neznámi muži postreliť do nohy a to v súvislosti s majetkovým konfliktom, ktorý mal jeho otec s mužom menom „M.“, resp. „M.“. Ak sa tento incident aj stal je zjavné, že išlo o trestný a odsúdenia hodný čin, pričom svojím charakterom nešlo o mučenie, neľudské či ponižujúce zaobchádzanie či trest. Navrhovateľ nikdy neprezentoval, žeby v dôsledku svojej tadžickej národnosti mal akékoľvek problémy. Preto podľa názoru krajského súdu nebolo potrebné, aby odporca vo veci vykonával akékoľvek iné dokazovanie, tiež viažuce sa k etnickému pôvodu navrhovateľa. Odporca v súlade so zákonom (a aj v súlade s právnym názorom tohto súdu, vysloveného v rozsudku č.k. 9Saz/28/2013-32 zo dňa 28. augusta 2013) vyhľadal a do spisu založil informácie rôznych zdrojov o krajine pôvodu, obsahovo zamerané na prípadné riziká, hroziace afganským navrátilcom zo strany štátnych orgánov. Z týchto informácií (bez ohľadu na skutočnosť, či išlo o dobrovoľné alebo nedobrovoľné návraty, resp. či išlo o osoby ktoré opustili Afganistan legálne alebo nelegálne, resp. či repatriantmi boli neúspešní žiadatelia o azyl) jednoznačne vyplýva, že afganskí navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so žiadnymi problémami. Odporca podobne vyhľadal dostatok objektívnych a aktuálnych informácií na zistenie prípadného individuálneho ohrozenia navrhovateľa (v prípade jeho návratu) v dôsledku vnútroštátneho konfliktu. Tieto informácie boli správne zamerané na zistenie bezpečnostnej situácie tak v Afganistane ako celku, ako aj v jeho jednotlivých provinciách - osobitne tiež v provincii B. Išlo pritom o informácie pochádzajúce z rôznych zdrojov, o informácie obsahujúce textové hodnotenie situácie v jednotlivých provinciách, ako aj o štatistické a grafické údaje, pričom ich obsah dal odporcovi dostatočnú masu informácií, potrebných pre objektívne posúdenie bezpečnostnej situácie.

S poukazom na uvedené prvostupňový súd dospel k názoru, že rozsah a skladba zisteného stavu veci boli postačujúcimi k tomu, aby odporca mohol objektívne posúdiť existenciu či neexistenciu vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Pokiaľ krajský súd posudzoval námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia, pre nedostatok dôvodov, uviedol, že odporca jasným, zrozumiteľným a logickým spôsobom odôvodnil napadnuté rozhodnutie. Vyplynula z neho zrejma správna úvaha, ktorou sa pri vydaní rozhodnutia riadil. Jednotlivé predpoklady § 2 písm. f/ zákona o azyle odôvodnil a to aj v členení v akom je toto zákonné ustanovenie formulované. Nebolo dôvodné konštatovanie navrhovateľa, že odporca sa pri odôvodnení rozhodnutia sústredil iba na posúdenie všeobecnej bezpečnostnej situácie. Skutočnosť, že sa obšírnejšie venoval bezpečnostnej situácii v Afganistane, resp. v provincii B. je logická, nakoľko navrhovateľ v podanej žiadosti o predĺženie poskytnutej doplnkovej ochrane poukázal predovšetkým na túto situáciu. V kontexte podanej námietky krajský súd tiež uviedol, že skonštatovanie odporcu, podľa ktorého vydaním napadnutého (negatívneho) rozhodnutia nedochádza k repatriácii navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, je pravdivé. Odporca nemá zákonnú a ani žiadnu inú kompetenciu rozhodovať o návrate (vyhostení, repatriácii) navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu - toto oprávnenie má iný správny orgán. A to bez ohľadu na skutočnosť, že definícia prekážok administratívneho vyhostenia sa do určitej miery prekrýva s definíciou vážneho bezprávia, obsiahnutou v ustanovení zákona o azyle.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ, prostredníctvom právnej zástupkyne, v zákonnej lehote odvolanie.

V odvolaní poukázal na nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov, neúplné zistenie skutkového stavu pre nevykonanie navrhnutých dôkazov na inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Konkrétne uviedol:

A. K nesprávnym skutkovým zisteniam a k neúplnému zisteniu skutkového stavu pre nevykonanie navrhnutých dôkazov

K posudzovaniu individuálnych dôvodov navrhovateľa - ako osoby príslušníka národnostnej menšiny. Navrhovateľ je príslušník národnostnej menšiny, je tadžik. Prvostupňový súd v rozsudku uvádza, že navrhovateľ nikdy neprezentoval, že by v dôsledku svojej tadžickej národnosti mal akékoľvek problémy,

preto nebolo podľa názoru súdu potrebné, aby odporca vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie viažuce sa k etnickému pôvodu navrhovateľa. Toto tvrdenie je však v rozpore s obsahom spisov. Navrhovateľ požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany, o.i. aj z dôvodu, že dôvody jej poskytnutie stále pretrvávajú. Doplnková ochrana bola navrhovateľovi v roku 2007 poskytnutá aj z dôvodu, že problémom v Afganistane zostáva aj jeho spoločenská štruktúra, ktorá je založená na kmeňovej príslušnosti, ako aj z dôvodov závažných problémov vzhľadom na nedostatočné zaistenie individuálnej bezpečnosti a sociálno-ekonomické podmienky, potrebné k reintegrácii. Preto ak odporca poskytol doplnkovú ochranu navrhovateľovi aj z dôvodu problematického postavenia menšín, pričom súčasne navrhovateľ tvrdí, že tieto dôvody pretrvávajú, mal odporca za účelom posúdenia pretrvávania hrozby vážneho bezprávia opakovane posúdiť aj postavenie navrhovateľa ako príslušníka národnostnej menšiny (obzvlášť, keď sú známe potláčania práv menšín v krajine jeho pôvodu). V prípade, ak by zistil, že tento dôvod už neexistuje, mohol by postupovať odlišne od § 20 ods. 3 zákona o azyle a doplnkovú ochranu nepredĺžiť (nie iba tento dôvod ako dôvod poskytnutie doplnkovej ochrany jednoducho v prípade posudzovania ostatnej žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany odignorovať).

V zmysle § 19a ods. 1 písm. c/ zákona o azyle ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku.

Povinnosť zohľadniť pôvod navrhovateľa vyplýva odporcovi priamo zo zákona o azyle, teda nie je možné prijať záver, že skúmanie etnického pôvodu navrhovateľa (obzvlášť, ak mu z tohto dôvodu bola poskytnutá doplnková ochrana), nie je potrebné.

V rámci opravného prostriedku navrhovateľ doložil súdu množstvo informácií pojednávajúcich o zlom postavení menšinových národností. Tieto pojednávajú o silnej etnickej diverzifikácii s potláčaním práv menšín a týmto osobám by mala byť v zmysle odporúčaní UNHCR poskytnutá medzinárodná ochrana na základe ich národnosti alebo etnického pôvodu. Skúmanie a úvahy sa majú zamerať najmä na to, aké je postavenie danej menšiny v konkrétnej posudzovanej oblasti. Pre oblasť Kábulu je zrejmé, že Tadžikovi tvoria len 15% etnika, ich mocenská pozícia je slabá. Prvostupňový súd však tento dôkaz nevykonal, iba sa stručne vyjadril, že nebolo povinnosťou odporcu skúmať etnický pôvod navrhovateľa, keďže počas pohovoru výslovne o svojich problémoch súvisiacich s jeho príslušnosťou k tadžickej národnosti neuvádzal (čo napokon rovnako nie je pravda, keďže tvrdil, že dôvody, pre ktoré mu bola poskytnutá doplnková ochrana, stále trvajú).

V zmysle čl. 8 kvalifikačnej smernice (2011/95/EÚ),:

1) Ako súčasť posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu môžu členské štáty určiť, že žiadateľ nepotrebuje medzinárodnú ochranu, ak má žiadateľ v niektorej časti krajiny pôvodu:

- a) neopodstatnenú obavu z prenasledovania alebo nie je reálne ohrozený vážnym bezpráviom, alebo
- b) prístup k ochrane proti prenasledovaniu alebo vážnemu bezpráviu, ako sa vymedzuje v článku 7, a môže bezpečne a legálne odcestovať a získať možnosť prijatia do tejto časti krajiny a je možné reálne očakávať, že sa tam usadí.

2) Pri posudzovaní, či má žiadateľ opodstatnenú obavu z prenasledovania alebo je reálne ohrozený vážnym bezpráviom, alebo má prístup k ochrane proti prenasledovaniu alebo vážnemu bezpráviu v časti krajiny pôvodu v súlade s odsekom 1, členské štáty zohľadnia v čase prijímania rozhodnutia o žiadosti všeobecné okolnosti prevládajúce v tejto časti krajiny a osobné okolnosti žiadateľa v súlade s článkom 4. Na tento účel členské štáty zabezpečia, aby sa získali presné a aktuálne údaje z príslušných zdrojov, napríklad od Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov a Európskeho podporného úradu pre azyl.

Priamo kvalifikačná smernica odkazuje ako na jeden z relevantných zdrojov, na informácie od Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov. Príručka UNHCR pre posudzovanie žiadostí žiadateľov je preto dôležitým podkladom pre posudzovanie žiadostí o azyl. Jej nerešpektovaním nemohol odporca, ani krajský súd dospieť k správny skutkovým zisteniam/ resp. úplnému zisteniu skutkového stavu veci.

K posudzovaniu individuálnych dôvodov navrhovateľa - ako osoby navrátilca:

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že odporca dostatočne skúmal postavenie navrátilcov a z informácií založených do administratívneho spisu je dostatočne preukázané, že afganskí navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so žiadnymi problémami, a to bez ohľadu na skutočnosť, či išlo o dobrovoľné alebo nedobrovoľné návraty. Neprisvedčil námietkam navrhovateľa, podľa ktorých nemožno zistiť dostatočne skutkový stav, pokiaľ odporca skúmal iba postavenie navrátilcov vracajúcich sa do krajiny pôvodu dobrovoľne a nevenuje sa núteným návratom. S týmto záverom nemožno, obzvlášť v kontexte obsahu dostupných správ, ktorými sme argumentovali v opravnom prostriedku, súhlasiť. Osoby, vracajúce sa dobrovoľne do krajiny svojho pôvodu, majú znalosti o podporných mechanizmoch, o zámeroch, budúcnosti, vracajú sa na základe dôsledného uváženia situácie a poznania okolností návratu. Nič z tohto neplatí pre osoby, ktoré sa vracajú nútene. Preto nie je možné stavať na rovnakú pozíciu tieto dve rôzne kategórie osôb a bagatelizovať problémy, ktorým by mohli čeliť ako nútení repatrianti. Tento záver prvostupňového súdu vychádzal zrejme rovnako z nedôsledného vykonania dôkazov - informácií citovaných v opravnom prostriedku.

B. K inej vade konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Táto námietka sa týka predovšetkým záveru tak správneho orgánu, ako aj prvostupňového súdu, že nepredĺženie doplnkovej ochrany neznamena nevyhnutne jeho vyhostenie do krajiny pôvodu. Prvostupňový súd vo svojom rozsudku konštatuje, že vydaním negatívneho rozhodnutia nedochádza k repatriácii navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, nakoľko tento nemá zákonnú a ani žiadnu inú kompetenciu rozhodovať o návrate, bez ohľadu na skutočnosť, že definícia prekážok administratívneho vyhostenia sa do určitej miery prekrýva s definíciou vážneho bezprávia podľa zákona o azyle. Je možné prisvedčiť vyjadreniu ohľadom kompetencie odporcu, avšak v ďalšom je toto tvrdenie nelogické. V zmysle § 81 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, (1) Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený. (2) Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany sa kryjú s prekážkami administratívneho vyhostenia. Teda vydaním právoplatného rozhodnutia dáva odporca legitímny základ na vyhostenie navrhovateľa, nakoľko právoplatne konštatuje (vydá rozhodnutie), že prekážky administratívneho vyhostenia neexistujú. Je pravdou, že samotné rozhodnutie o administratívnom vyhostení nemôže vydať odporca, ale príslušné oddelenie cudzineckej polície, pre ktoré je rozhodnutie o tom, že navrhovateľ nemá nárok na poskytnutie doplnkovej ochrany dostatočným na to, aby konštatoval neexistenciu prekážok administratívneho vyhostenia. Popieranie tohto postupu tak samotným odporcom, ako aj súdom, môže viesť k nesprávnym záverom ohľadom následkov ich rozhodnutia.

U navrhovateľa je zrejmé, že podmienky na udelenie/predĺženie doplnkovej ochrany spĺňa. Nesprávne skutkové zistenia viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu prípadu a k záveru, že navrhovateľ podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany nespĺňa. Súčasne, odporca nepostupoval v súlade s § 20 ods. 3 zákona o azyle, keď nepreskúmal všetky dôvody a teda neposúdil žiadosť navrhovateľa v takom rozsahu, aby mohol zistiť, či tu podmienky podľa § 13a zákona o azyle dané sú alebo nie sú.

Navrhovateľ počas pohovoru zdôraznil dôvody, pre ktoré žiada o predĺženie doplnkovej ochrany. Z výpovedí navrhovateľa, ako aj z dostupných informácií je jednoznačné, že dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany stále trvajú a navrhovateľ by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený hrozbe vážneho bezprávia alebo aj smrti. Odporca tak nemal žiadny dôvod na to, aby vydal rozhodnutie, ktorým doplnkovú ochranu navrhovateľovi nepredĺžil.

Krajský súd v Bratislave z uvedených dôvodov pri svojom rozhodovaní o návrhu navrhovateľa

nepostupoval v súlade s platnými predpismi a pri svojom konaní sa dopustil pochybení uvedených vyššie. Z týchto dôvodov navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu, ČAS: MU-40-23/PO-Ž-2013 zo dňa 9. decembra 2013, zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril odporca. Uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s výrokom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Námietky, ktoré podala právna zástupkyňa v oprávnom prostriedku proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Saz/I/2014-33 zo dňa 16. apríla 2014 považuje odporca za účelové a právne irelevantné, keďže právna zástupkyňa nepredložila také relevantné dôkazy, ktoré by sa mohli vzťahovať na predmetnú žiadosť jej klienta a neuviedla taktiež ani také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie tohto rozsudku a tým aj rozhodnutia migračného úradu o nepredĺžení doplnkovej ochrany jej klientovi. Treba poznamenať, že správny orgán rozhodol o žiadosti jej klienta po analýze a vyhodnotení všetkých skutočností súvisiacich s predĺžením doplnkovej ochrany menovanému z toho hľadiska, či by v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu čelil reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom do spisu založil všetky dostupné správy o krajine pôvodu žiadateľa a udelenie azylu, resp. o predĺžení doplnkovej ochrany so zameraním sa na provinciu Kábul, ktoré pochádzali z rôznych zdrojov, a ktoré boli zabezpečené odborom dokumentaristiky a zahraničných stykov odporcu, čo v samotnom rozsudku č.k. 9Saz/I/2014-33 zo dňa 16. apríla 2014 potvrdil aj Krajský súd v Bratislave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. septembra 2014.

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej právy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle je vážnym bezpráviom

1. Uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. Mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. Vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o azyle na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) správny orgán je povinný

zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. Musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd v opakovanom konaní, bez doplnenia dokazovania na pojednávaní, dostatočným a zreteľným spôsobom vysvetlil z akých dôvodov odporca dostatočne zistil skutkový stav, keď poukázal na zdroje informácií, z ktorých vychádzal, keď nezistil dôvody pre predĺženie poskytnutej doplnkovej ochrany navrhovateľovi. Krajský súd správne a v súlade so zákonom konštatoval úplné zistenie skutkového stavu odporcom, ktorý sa týkal pomerov v Afganistane, konkrétne v B., kde mal naposledy bydlisko navrhovateľ. Správne poukázal na skutočnosť, že nebolo potrebné, aby odporca vo veci vykonával akékoľvek iné dokazovanie, viažuce sa k etnickému pôvodu navrhovateľa. Rovnako správne krajský súd poukázal na to, že odporca vyhľadal a do spisu založil informácie z rôznych zdrojov o krajine pôvodu, obsahovo zamerané na prípadné riziká hroziace afganským navrátilcom zo strany štátnych orgánov. Z týchto informácií (bez ohľadu na skutočnosť, či išlo o dobrovoľné alebo nedobrovoľné návraty, resp. či išlo o osoby ktoré opustili Afganistan legálne alebo nelegálne, resp. či repatriantmi boli neúspešní žiadatelia o azyl) jednoznačne vyplýva, že afganskí navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so žiadnymi problémami.

Odvolací súd tiež dodáva, že je iba logické, že ak v tomto konaní nebola zistená žiadna hrozba vážneho bezprávia navrhovateľovi pri jeho návrate do krajiny pôvodu, čo vytvorilo podstatný právny základ pre nepredĺženie predtým poskytnutej doplnkovej ochrany, je dôvodné očakávať následne rozhodnutie o jeho návrate do krajiny pôvodu.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil ako vecne správny, keď sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho dôvodmi ako i právnym posúdením vecí.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, tak že neúspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal. Odporca zo zákona nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.